

MARC DE BEL

DE
KRIEGELS
ARE
BACK!

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

© Marc de Bel / Uitgeverij Houtekiet 2024
Houtekiet, Schaliënstraat 1 bus 11, 2000 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Website Marc de Bel
www.belirium.be

Omslag Wil Immink Design
Opmaak www.intertext.be

ISBN 978 90 5240 979 5
e-ISBN 978 90 5240 944 3
D 2024 4765 10
NUR 284
THEMA YFC/YFD/YFQ/5AP

Uitgeverij Houtekiet vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

INHOUD

DEEL 1	De kleine Kriegeltjes	9
	1. De geboorte van de zusjes Kriegel	11
	2. De kleutertjes Kriegel	14
	3. Een verbijsterend record in de schoolgeschiedenis	17
	4. Joel	19
	5. Oma Diana	21
	6. Paradis Papillon	23
	7. Weer naar school	28
	9. Joels derde verjaardag	31
	10. De brand	39
DEEL 2	De Kriegels in de lagere school	47
	1. Maandag, 19 juni	49
	2. De groenvink	54
	3. Over kinderlokkers en andere gevaarlijke beesten	60
	4. Groenvinksoep à la Kriegel	62
	5. Straf	65
	6. Pudding met ketchup	71
	7. 'Wees lief voor de dieren'	77
	8. Witte rozen en vogelwraak	81
	9. Worst	84
	10. De Spookmolen	89
	11. Lichtjes en konijnen op het kerkhof	98
	12. De Weerwolfzombie	103
	13. Wij reizen om te leren! Ho la di ee!	107
	14. Rock-'n-roll met de Kriegel Sisters!	112

15. Ook bij bavianen is een drieling uitzonderlijk	120
16. De taipan	123
17. 'Neem rap een hap van SNAP!'	126
18. Daan in de leeuwenkuil	129
19. Pretpark DROMENLAND	133
20. De Duivelsburcht	140
21. De Kriegelburcht	144
22. De Zwarte Schaduw	150
DEEL 3 Juf Eyzer	155
1. De volgende ochtend	157
2. Het zipigratis onderzoek naar hallotitiraal gedrag	160
3. Onverwacht bezoek	165
4. Juf Lucy	168
5. Een vlammend idee	173
6. Van een leien dakje ... Of toch niet?	176
7. Een midzomernachtelijke verjaardagsverrassing	179
8. Een oude rekening vereffend	186
9. Jong geleerd ...	196
10. 'Ik ken iemand die in mij gelooft!'	199
11. Vakantie	205
DEEL 4 Twee maanden later	207
1. Vrijdag 1 september	209
2. Einstein	212
3. De Bizon	215
4. Steen	218
5. Luxor	220
6. Spaghetti à la Kriegel	227

7. De Sporvla-Triatlon	229
8. The Gothic Shop	230
9. Victoriaanse pofjurken	234
10. Monopoly	238
DEEL 5 Billy Clifford, alias Spicky Spike	243
1. FACTS	245
2. Patchoeli, marshmallows en kippenbouten	250
3. Gorilla's in de mist	253
4. Jean Dubois	255
5. Losgeld	259
6. Vuuroffers	262
7. Tak	270
8. Jasper	273
Hoofdstuk 8	
De Kriegelspelletjes	281

*‘Een raargebeurd verhaal voor lezers vanaf twaalf
met stalen zenuwen en getrainde lachspieren.’*

— Peter Penneback

*‘Heerlijk om terug samen
met de zussen op te trekken!!!’*

— Vera Vos, oudere Kriegelfan

*Sommige onwijs wijze mensen beweren dat
kinderen hun ouders zelf kiezen. Als dat waar is
(en als vader van vijf geloof ik dat maar al te graag),
dan maakten de zusjes Kriegel negen maanden voor
hun geboorte toch wel een oerstomme keuze.
Toch niet, weerleggen die knappe zielenknijpgrage
bollebozen. Kinderen kiezen nooit verkeerd. Ze
pikken altijd die ouders eruit die ze nodig hebben.*

‘Wat als werkelijkheid fantasie wordt?’

— Johannes Neveldauw

‘Wat je geeft, krijg je drievoudig terug.’

— Oude heksenspreuk

Deel 1

De kleine Kriegeltjes

1. *De geboorte van de zusjes Kriegel*

De ogen van Willy Kriegel tuimelden bijna uit hun kassen toen direct na de geboorte van zijn eerste spruit nog een tweede, precies dezelfde, schreeuw-bek te voorschijn kwam. En toen er ook nog een derde verscheen, viel de kersverse vader pardoes achterover.

‘Van ontroering,’ meende de vriendelijke verpleegster.

Er was meer dan een halve fles zeven-jaar-op-eiken-vaten-gerijpte, Schotse whisky nodig om vader Kriegel weer bij de wereld te helpen.

Intussen had moeder Kriegel haar boezemvriendin gebeld. Die had immers ook haar onlangs geboren en naar haar smaak veel te sproetig zoontje aan een pleeggezin afgestaan. De vrouw wist moeder Kriegel echter te vertellen dat de maandelijkse kinderbijslag voor drie stuks meer bedroeg dan het zeer wisselvallige salaris van haar echtgenoot.

Dus werd er snel beslist de drieling toch maar te houden. Bij het vernemen van dit heuglijke nieuws toostte vader Kriegel tevreden op zijn nieuwe, driedelige bron van inkomsten en klokte in één teug de rest van de whisky naar binnen.

‘Verdikkeme,’ gromde moeder Kriegel. ‘Nu moeten we niet één, maar drie namen bedenken.’

Denken was niet bepaald haar sterkste kant.

‘Hoe noemen we die meiden, Willy?’ vroeg ze haar man.

Vader Kriegel haalde ongeïnteresseerd de schouders op.

‘Verzin jij maar wat,’ zei hij. ‘Ik moet eerst nog eventjes van de schok bekomen. Schuif ’ns wat op met die kont van je, schat.’

Hij nestelde zich naast zijn vrouw in het kreunende kraambed en viel ogenblikkelijk in slaap.

Op dat ogenblik zetten de drie zusjes precies tegelijk hun hongerige keeltjes open. Hun gekrijs spleet de houten kop van hun vader tot splinters. Hij donderde verschrikt uit het bed, terwijl moeder Kriegel haar beide wijsvingers diep in de oren propte en haar ogen sloot om beter te kunnen nadenken.

Een sterke geur van medicijnen kronkelde haar neusgaten binnen.

Ze keek geschrokken op toen ze opeens iemand bij haar bed zag staan.

‘O, ik had u niet zien binnenkomen, dokter.’

‘Lien, Sien en Fien,’ zei de lange, magere man.

Zijn stem leek op het gekras van een kraai. Hij keek de baby’tjes strak aan en ging zo staan dat zijn schaduw over hen viel.

De meisjes krijsten nu nog harder.

‘Hé, ja,’ glimlachte moeder Kriegel. ‘Lien, Sien en Fien ... Leuk.’

‘Wat denk jij, Willy?’

‘... Hmmm? ... Wat? ... Mij best hoor,’ antwoordde vader Kriegel doezelig van onder het bed.

Een verpleegster kwam op het gekrijs van de kinderen af. Ze snoof geërgerd en zette het raam open.

Vader Kriegel voelde de scherpe punt van haar schoen berispelend tegen zijn schouder tikken.

‘Er mag hier niet worden gerookt, meneer,’ zei ze.

Willy Kriegel kwam verstoord overeind en botste met zijn hoofd tegen de rand van het bed.

‘Wat?’

‘Ik zei dat hier niet mag worden gerookt,’ herhaalde de verpleegster bits.

‘Maar ik rook helemaal niet,’ protesteerde Willy Kriegel.

‘Nee? ... Waar komt die verpestende zwavellucht dan vandaan?’ vroeg de verpleegster zich af.

‘Lien, Sien en Fien ...?’ mijmerde moeder Kriegel hardop.

‘Gaat u de meisjes zo noemen, mevrouw?’ glimlachte de verpleegster.

‘Ja,’ knikte moeder Kriegel. ‘De dokter hier heeft me net die tip gegeven.’

De verpleegster keek niet-begrijpend de kamer rond.

‘... Dokter? Welke dokter, mevrouw?’

Moeder Kriegel merkte nu pas dat de lange, magerre man was verdwenen.

‘Nou, die dokter van daarnet. Die bonestaak met die zwarte snor.’

‘... Bonestaak met een zwarte snor?’ echode de verpleegster verbaasd.

‘Ja, hij stond hier bij mijn bed toen u de kamer binnenkwam.’

De verpleegster fronste het voorhoofd en schudde het hoofd.

‘Hier was niemand toen ik binnenkwam, me-

vrouw,' zei ze. 'Bovendien heeft geen enkele dokter in dit ziekenhuis een snor.'

Haar woorden werden echter overstemd door het niet meer te harden geschreeuw van de drieling.

'Ssstttt... ttttt...', suste de verpleegster.

Ze boog zich troostend over de bedjes, waarin de zusjes als duveltjes in een doosje tekeer gingen.

2. De kleutertjes Kriegel

De zusjes maakten het vader en moeder Kriegel niet bepaald gemakkelijk. Overdag sliepen ze tussen hun huilbuien door af en toe nog een beetje. Maar van zodra de zon onder was, jankten ze zonder ophouden tot in de vroege uurtjes.

'Die mormels zijn echt niet stil te krijgen,' klaagde moeder Kriegel tegen haar boezemvriendin. 'Ze zwijgen alleen als de gezinshulp hen op de arm neemt en knuffelt. Maar daar begin ik niet aan, hoor! En tot overmaat van ramp hebben ze ondertussen geleerd de pleisters, waarmee ik hun bakkes dichtplak, los te peuteren. En als ze de geplette slaappilletjes in hun fruitpap proeven, spuwen ze de hele troep recht in mijn gezicht. Monsters zijn het! Ik hou het echt niet meer uit ...'

Ook vader Kriegel zag het niet meer zitten. De zandzakjes onder zijn ogen werden alsmaar groter. Net als de berg lege sterke-drankflessen in de kelder.

Moeder Kriegel zocht ten einde raad haar heil in het naar binnen werken van massa's snoep, bergen

taartjes en dozen vol gebak. Ze hoopte zo haar overspannen zenuwen weer tot bedaren te brengen.

Alles tevergeefs. Amper vier maanden na de geboorte van de zusjes woog de wanhopige vrouw al honderddrieëntwintig kilogram.

Toen het nachtelijk getier van de meisjes bij het doorbreken van de eerste melktandjes zowaar nog toenam, beseften beide ouders dat dit zo niet langer kon. Ze verhuisden hun eigen bed naar de kelder en dat van hun kinderen naar de verste hoek van de zolder.

Maar het ergste moest nog komen toen de zusjes begonnen rond te kruipen. Eerst onbeholpen op hun buikjes, als pasgeboren zeehondjes. Daarna op handen en voeten, als jonge schildpadjes. En tenslotte snel en behendig op handen en knieën, als uit de kluiten gewassen krokodilletjes, die met hun splinternieuwe, vlijmscherpe tandjes alles, maar dan ook *alles*, in de prak beten.

De houten box sneuvelde als eerste onder de niets ontziende knabbellust van de zusjes. Daarna volgden het Mickey-Mousetapijtje, het tweedehands stapelbedje, de keukentafel en zowat al de rest van de voor een prikje in de kringloopwinkel gekochte meubels.

‘Het gaat wel over,’ beweerde de kinderverzorgster, net voor ze door een half afgekloven stoel zakte en met een zware hersenschudding in het ziekenhuis werd opgenomen.

Uiteindelijk bleef er in het hele huis niets meer over om in te bijten. Maar telkens als er iets nieuws huize Kriegel binnenkwam, zetten de zusjes er direct

hun tandjes in. Zo kreeg het grijze poedeltje van een Jehovah-getuige niet eens de kans terug te bijten.

En het ging van kwaad tot veel erger. Immers, toen de meisjes leerden lopen, kregen ze ook hun handjes vrij.

Binnen één week kwamen er niet minder dan twee loodgieters, drie timmerlui, vier elektriciens, vijf stukadoors en zeventien keer een specialist-afvoerbuisontstopper aan te pas. En één psychiater, dokter Nuts, de beste van het land.

Nadat ze het trio grondig hadden onderzocht, stonden de hooggeleerde professor en zijn team assistenten echter voor een compleet driedelig raadsel. Uit de testen bleek dat de drieling niet het minste besef had van wat mocht of niet mocht. Bovendien voelden de zusjes voor niets of niemand ook maar een greintje aangeboren respect.

Dokter Nuts betuigde zijn innige deelneming aan vader en moeder Kriegel en verliet samen met zijn lijkbleke assistenten totaal verbijsterd het huis.

De plaatselijke drankboer en de warme bakker van het naburige dorp beleefden gouden tijden. Geen wonder dus dat beide ouders opgelucht herademden op de dag dat hun dochtertjes twee-en-een-half werden.

Die ochtend bracht moeder Kriegel, vrolijk fluitend, haar drie schatjes naar school, repte zich vervolgens naar huis en wierp haar honderd vierenvijftig kilogram op de stoffelijke resten van de verwelkte bloemensofa.

Zeven seconden later sliep ze als een uit de kluiten gewassen rozenstruik.

Vader Kriegel had, om deze heuglijke dag passend te vieren, zijn dure plechtige-communiehорloge voor een fles goedkope champagne geruild. Die maakte hij in minder dan tien minuten soldaat. Heerlijk genietend van de plotselinge, langverwachte stilte nestelde hij zich in de hoofdkussen-zachte armen van zijn snurkende echtgenote.

3. Een verbijsterend record in de schoolgeschiedenis

Tot ieders verbazing slaagde juf Hilde van de eerste kleuterklas erin de zusjes hun vervelende bijgewoonte af te leren. Het kostte het mens wel veel bloed en tranen en nog meer geduld en pleisters. Haar werkwijze was heel eenvoudig. Terwijl de andere kleutertjes met de poppen en de blokken speelden, nam zij de zusjes op de knie en knuffelde ze. Ze liet het trio ondertussen op de leren handschoenen sabbelen, waarmee ze de drie Kriegelkatjes de eerste dag had aangepakt.

Minder succesvol was de dappere juf in haar pogingen om de andere leerlingen tegen de pesterijen van het treiterige trio te beschermen. De zusjes vonden er immers een duivels genoeg in hun klas-kameraadjes op allerlei manieren te pijnigen.

Niemand bleef gespaard van hun sadistische spelletjes. Bovendien vielen ze tijdens het speeldkwartiertje ook de kinderen van de andere klassen aan. Ze vonden het heerlijk om jongetjes het toilet in te sleu-

ren. Daar duwden Lien en Sien de arme slachtoffertjes met hun hoofd in de pot, terwijl Fien steeds maar doorspoelde. Eén keer waagde een potig knaapje uit de derde kleuterklas het om weerstand te bieden en verkocht Lien een flinke opdoffer. Bij het ongelijke gevecht dat daarop volgde verloor het onbesuisde kereltje zeven melktandjes en een stukje oorlel. Daarna waagde niemand het nog in de buurt van de zusjes te komen.

Zo hadden de drie meisjes altijd de hele speelplaats met zandbak, schommels, graspleintje en speeltuigen voor zich alleen. Tot grote ergernis van de kleuterjuffen. Straf had op de zusjes echter geen enkel effect. Integendeel, het maakte hen nog agressiever. Bij hun eerste klasarrest tijdens het speelkwartier zetten ze de hele school onder water, snoeiden alle sanseveria's tot op één centimeter, spoten zeventien tubetjes snellijm op de ruiten leeg en prikten Cleo, de goudvis, met een punaise door zijn staart vast op de grote verjaardagskalender. Op 1 april.

Toen juf Hilde de klas kwam binnen gespurt, waren ze net klaar met Jantje, de cavia van de klas, kaal te knippen.

De arme kleuterleidster kreeg op slag grijs haar, een zenuwtoeval en drie maanden platte rust voorgeschreven.

De zusjes Kriegel werden van school gestuurd. Amper twee jaar, zes maanden en vier dagen oud. Een verbijsterend record in de schoolgeschiedenis. Maar dat vonden de zusjes helemaal niet erg. Ze wilden toch niet langer naar school. Er viel daar naar hun mening maar weinig te beleven.

Dus bleven ze de eerstvolgende jaren lekker thuis. Tot groot genoegen van de plaatselijke drankboer en de warme bakker uit het naburige dorp, die hun omzet opnieuw flink zagen stijgen.

4. Joel

Moeder Kriegel werd hoe langer hoe dikker.

‘Van de pepillen,’ meende de dokter eerst. Uiteraard in combinatie met de twee dozijn taartjes die ze dagelijks naar binnen stouwde.

Maar bij nader onderzoek bleek er nog een oorzaak te zijn. Moeder Kriegel was weer in blijde verwachting.

Vader Kriegel verslikte zich eerst in zijn pilsje en staarde toen ruim een uur lang met zijn wateroogjes wezenloos in het ijle.

‘Leuk!’ straalden de zusjes. ‘Drie kleine broertjes om mee te rollebollen!’

De oogjes van vader Kriegel draaiden weg. Hij sloeg achterover en knalde met zijn achterhoofd tegen een bierkrat.

‘Wat?! Eéntje maar?!’ riep Lien ontgoocheld uit toen de verpleegster de zusjes enkele maanden later in de babykamer hun pasgeboren broertje liet zien.

‘En dan nog zo’n kleintje,’ haalde Sien de neus op.

‘Moeten wij dat echt met z’n drieën delen?’ vroeg Fien zich hardop af.

‘Moet je dat haar zien,’ wees Lien vol afschuw.

‘Bwék! Blonde krullen,’ walgde Sien.

‘En het heeft blauwe ogen!’ gruwde Fien. ‘Het lijkt wel een engeltje!’

‘Is het geen schatje?’ glimlachte de verpleegster. ‘Een echt kerstkindje! Het wordt vast een droom van een kind.’

De zusjes stonden op het punt de zeemzoete verpleegster door het raam naar buiten te werken, toen de deur van de wachtkamer geruisloos open ging. Een kloeke, oude vrouw met een blozend, appelrond gezicht verscheen in de deuropening. Ze droeg een wijde kapmantel waar vlinders en vreemde motieven op waren geborduurd. Haar grote, groene hoed was bezaaid met smeltende sneeuwvlokken, die glinsterden als sterren in het licht van de lampen. Een doordringende geur van lavendel, wierook en beschimmelde geitenkaas verdreef de steriele ziekenhuisgeur.

De verpleegster had de deur niet horen opengaan.

‘En hoe zal jullie snoezige broertje heten?’ vroeg ze.

‘Joel.’

De verpleegster draaide zich geschrokken om.

Het kleine Kriegeltje wipte op in haar armen.

‘Joel,’ herhaalde de robuuste vrouw.

Ze legde haar hand voorzichtig op de blonde krulletjes en maakte met haar duim cirkelvormige bewegingen boven het hoofdje, daar waar de fontanel nog niet helemaal dicht was gegroeid. Ze keek het jongetje diep in de waterblauwe ogen.

‘Joel,’ sprak de warme stem voor de derde keer.

Toen verscheen er een tevreden glimlach op het